

ПРЕДСТАВНИК
УПОВНОВАЖЕНОГО
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
З ПРАВ ЛЮДИНИ

REPRESENTATIVE
OF THE UKRAINIAN
PARLIAMENT COMMISSIONER
FOR HUMAN RIGHTS

вул. Інститутська, 21/8
01008, м. Київ, Україна

Tel.: (+380 44) 253 2203
Fax.: (+380 44) 226 3427
E-mail: hotline@ombudsman.gov.ua
<http://www.ombudsman.gov.ua>

21/8, Instytutska str.
Kyiv, 01008, Ukraine

№ *ЦП-Ц/299732.17/29-100*

« 20 » жовтня 20 17 р.

Щербатій А.В.

foiA request-25517-

41582d03@dotuppravda.com.ua

Шановна Анастасіє Вігальївно!

У відповідь на Ваше звернення до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 21.09.2017 р. (вх. № ЦП299732.17/29 від 21.09.2017 р.) стосовно порушення Генеральною прокуратурою України Вашого права на інформацію повідомляємо, що за Вашим зверненням відкрито провадження.

Про результати провадження Вам буде повідомлено додатково.

Копія Вашого звернення від 21.09.2017 р. з відміткою Секретаріату Уповноваженого з прав людини про вхідний реєстраційний номер і дату реєстрації додається.

Додаток: *1* арх.

З повагою

Представник Уповноваженого
з питань дотримання права на
інформацію та представництва
в Конституційному Суді України

Ірина Кушнір

Hotline

От: Щербата Анастасія Віталіївна <foi+request-25743-04f572e2@dostup.pravda.com.ua>
Отправлено: 21 сентября 2017 г. 12:26
Кому: FOI requests at Омбудсмен
Тема: Інформаційний запит - 28с173запит+скаргаКУпАП_ГПУ_ЗаявЗлочин5к17

Доброго дня!

Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5. NB! Офіційно повідомляю, що цей письмовий електронний лист підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного та моєї матері прізвищ та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «А.В. Щербата» та, відповідно: «Н.М. Щербата». Для особливо обдарованих: власне підпису передую підказка у вигляді слова «Підпис» з наступною двокрапкою. Щоб зрозуміти, що це означає, прошу залучити до прочитання цього листа письмових працівників секретаріату, які ходили в школу і вчили правила української пунктуації.

P.S. Роз'яснюю, що при підписуванні цього листа я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під цим листом вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

Цей лист є запитом на доступ до публічної інформації.

Цей лист є заявою на отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

Цей лист є запитом на доступ до моїх персональних даних та їх захист.

Цей лист є зверненням за захистом моїх порушених прав людини шляхом квазі-судової процедури в порядку закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

У цьому листі я об'єднала вимоги, право на які передбачене законами України «Про інформацію», «Про звернення громадян», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», а саме: а) ЗАПИТ в порядку закону України «Про доступ до публічної інформації»; б) ЗАЯВУ, в порядку закону України «Про інформацію» в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; в) СКАРГУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; г) ЗАПИТ в порядку закону України «Про захист персональних даних».

При об'єднанні кількох звернень в одному листі я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Оскільки жодним законом України ні прямо, ні опосередковано не заборонене об'єднання в одному документі кількох таких вимог, я скористалася своїм конституційним правом, і подаю їх в одному листі.

I. Резюме: Невідомі мені посадові особи Генеральної Прокуратури України (далі – ГПУ) відмовили мені в доступі до публічної інформації, в тому числі інформації про мене, вчинивши щонайменше два факти адміністративних правопорушень, а саме:

- 1) Порушення ст.ст.20.1., 24.1 Закону України "Про доступ до публічної інформації", а саме: ненадання відповіді на запит на інформацію, ст.212-3.2 (8) КУпАП;
- 2) Порушення ст.24.1 Закону України "Про доступ до публічної інформації", а саме: ненадання інформації на запит на інформацію, ст.212-3.2 (8) КУпАП.

II. Факти

1. 22.07.17 о 17-30 через сайт Доступ до правди я подала до ГПУ електронний письмовий запит на доступ до публічної інформації «417дп17Щодо_заяви_злочин5к17_21.07.17». Запит оформлений у повній відповідності до приписів ст.19.5 закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме у ньому: 1) вказано моє ім'я як запитувача; 2) вказана моя адреса електронної пошти; 3) вказаний загальний опис інформації, щодо якої

зроблено запит; 4) вказаний підпис – запит підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме у вигляді мого власного та моєї матері прізвищ та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «А.В. Щербата» та, відповідно: «Н.М. Щербата». 5) вказана дату запити.

1.1. Цим запитом я просила надати (далі – цитата):

«~~21.07.17~~ ~~о 12-24~~ я подала Генеральному прокурору України п. Луценку Ю.В. заяву про міжнародні та національні злочини проти людяності, вчинені Гройсманом В.Б. та іншими чинними та колишніми вищими посадовими особами держави проти українського народу (текст заяви подається нижче).

Я просила, серед іншого, відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5, підтвердити отримання мого електронного листа за призначенням.

Відповідно до ст.ст.8, 10 Європейської Конвенції про захист прав людини, ст.34.2 Конституції України, законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», прошу надати мені публічну інформацію, **ЩО Є ПРЕДМЕТОМ СУСПІЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ**, необхідну мені для виявлення порушень прав людини, зловживання владою, ризиків для здоров'я людей, і яку я маю намір оприлюднити для суспільства, а саме:

1. Чи надсилалось мені електронне повідомлення ГПУ на моє ім'я про отримання/відхилення мого листа від 21.07.17 №5к17 як вхідного електронного документу? Так чи ні?

1.1. Якщо ТАК (надсилалось), прошу повідомити його реєстраційний номер та дату, а також надати факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) електронного повідомлення ГПУ на моє ім'я про отримання/відхилення мого листа від 21.07.17 №5к17 як вхідного електронного документу та докази факту та дати його надсилання.

1.2. Якщо НІ (не надсилалось), прошу повідомити та надати:

1.2.1. причини такого неповідомлення,

1.2.2. перелік УСІХ посадових осіб ГПУ (найменування посад, прізвища, імена та по-батькові), відповідальних за таке ненадсилання;

1.2.3. належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) задокументованих посадових обов'язків (посадових інструкцій тощо) цих посадових осіб з доказами їх ознайомлення з посадовими обов'язками;

1.2.4. належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх наявних документів про освіту таких посадових осіб;

1.2.5. суми нарахованих та виплачених ГПУ протягом 2016-2017 років з фонду заробітної плати усіх виплат таким посадовим особам, в розрізі років та місяців;

1.2.6. адреси місць реєстрації та фактичного проживання таких відповідальних посадових осіб. Ці дані необхідні мені для подання правової вимоги про поновлення моїх порушених прав, яка вимагає вказання адреси особи, якій заявляється така правова вимога.

2. Витяг з книги ГПУ реєстрації електронних повідомлень про отримання/відхилення вхідного електронного документу від 21.07.17 №5к17.

3. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації в ГПУ моєї заяви №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17.

4. Чи внесені невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання вказаної заяви №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17 відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР)? Так чи ні?

4.1. Якщо ТАК (внесені), повідомити мені номер моєї заяви в ЄРДР та надати витяг з ЄРДР про внесені відомості.

4.2. Якщо НІ (не внесені), повідомити мені прізвища, імена та по-батькові, найменування посад посадових осіб ГПУ, відповідальних за (не)внесення відомостей моєї заяви №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17 до ЄРДР.

5. Чи розпочате досудове розслідування у формі досудового слідства за моєю заявою №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17? Так чи ні?

5.1. Якщо ТАК (розпочате), повідомити мені номер кримінальної справи та прізвища, імена та по-батькові, найменування посад посадових осіб ГПУ, яким доручене проведення досудового слідства.

6. Належну факсимільну копію (фотокопію оригіналу) моєї заяви №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17 з РЕКВІЗИТАМИ ЇЇ ВХІДНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ в ГПУ.

7. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації в ГПУ цього запити.

8. Належну факсимільну копію (фотокопію оригіналу) цього запиту з РЕКВІЗИТАМИ ЙОГО ВХІДНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ в ГПУ.

Нижче подається текст моєї заяви №5к17 про міжнародні та національні злочини (кримінальні правопорушення) від 21.07.17:

«Генеральному прокурору України Луценку Ю.В.

м. Київ, вул. Прорізна, 15, public@gp.gov.ua, interel@gp.gov.ua

заявниця: Щербата Анастасія Віталіївна, дитина-інвалід

21037, м. Вінниця, вул. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

потерпілі (жертви злочинів): 1. Щербата Анастасія Віталіївна, дитина-інвалід,

2. Щербата Наталя Михайлівна, людина з інвалідністю 2 групи,

3. Щербата Галина Сергіївна, людина з інвалідністю 1А групи,

4. Щербатий Михайло Федорович, людина з інвалідністю 1А групи

21037, м. Вінниця, вул. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

потерпілі (жертви злочинів): 5. Усі люди з інвалідністю України

6. Весь український народ

Заява №5к17 про міжнародні та національні злочини

(кримінальні правопорушення)

NB! Офіційно повідомляю, що цей письмовий електронний лист підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного прізвища та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «А.В. Щербата» та власноручного підпису моєї матері Щербатої Наталі Михайлівни – законної представниці мене як неповнолітньої дитини, у вигляді власного прізвища та ініціалів матері друкованими літерами такого вигляду: «Н.М. Щербата».

P.S. Роз'яснюю, що при підписуванні цієї заяви я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під цим документом вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7

Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5.

I. Обвинувачувані мною особи:

1. Гройсман Володимир Борисович, Прем'єр-міністр України, за період з 14.04.2016 по теперішній час;

2. Колишні керівники уряду України:

2.1. Кінах Анатолій Кирилович, за період з 16.11.2001 по 21.11.2002;

2.2. Янукович Віктор Федорович, за періоди з 21.11.2002 по 07.12.2004; 28.12.2004 по 05.01.2005; 04.08.2006 по 18.12.2007;

2.3. Азаров Микола Янович, за періоди з 07.12.2004 по 28.12.2004; 05.01.2005 по 24.01.2005; 11.03.2010 по 28.01.2014;

2.4. Тимошенко Юлія Володимирівна, за період з 24.01.2005 по 08.09.2005; 18.12.2007 по 11.03.2010;

2.5. Ехануров Юрій Іванович, за період з 08.09.2005 по 04.08.2006;

2.6. Арбузов Сергій Геннадійович, за період з 28.01.2014 по 27.02.2014;

2.7. Яценюк Арсеній Петрович, за період з 27.02.2014 по 14.04.2016;

3. Інші невідомі мені особи – чинні та колишні члени Кабінету Міністрів України (далі – КМУ).

4. Невідомі мені чинні та колишні відповідальні посадові особи Міністерства охорони здоров'я України (далі – МОЗ).

5. Інші невідомі мені особи.

II. Мої обвинувачення в злочинах:

6. Ст.7 в) Римського статуту, – преступлення против человечности (злочини проти людяності), а саме истребление (винищення) – винищення людей з інвалідністю та всього українського народу шляхом:

6.1. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків

за бюджетні кошти, шляхом бездіяльності щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого не відкрили закритий цією постановою доступ до переважної кількості ліків усім, в період з 21 листопада 2013 року по 01.07.2017;

Б.2. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх людей з інвалідністю в Україні – а це майже 3 млн. осіб, включаючи мене та ще трьох членів моєї родини-інвалідів, юридичного та фінансового доступу до безоплатних ліків та компенсації за неотримані ліки, у вигляді злочинної бездіяльності щодо вчинення дій та ухвалення рішень, необхідних для реалізації на практиці релевантних приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», в період з 21 листопада 2013 року по теперішній час.

Б.3. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків (97%) у вигляді ухвалення постанови КМУ від 16 березня 2017 №180, в період з 01.07.2017 року по теперішній час.

7. Ст.7 е) Римського статуту – преступления против человечности (злочини проти людяності), а саме пытки (катування) – катування людей з інвалідністю та всього українського народу шляхом:

7.1. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків за бюджетні кошти, шляхом бездіяльності щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого не відкрили закритий цією постановою доступ до переважної кількості ліків усім, в період з 21 листопада 2013 року по 01.07.2017;

7.2. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх людей з інвалідністю в Україні – а це майже 3 млн. осіб, включаючи мене та ще трьох членів моєї родини-інвалідів, юридичного та фінансового доступу до безоплатних ліків та компенсації за неотримані ліки, у вигляді злочинної бездіяльності щодо вчинення дій та ухвалення рішень, необхідних для реалізації на практиці релевантних приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», в період з 21 листопада 2013 року і по теперішній час;

7.3. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків (97%) у вигляді ухвалення постанови КМУ від 16 березня 2017 №180, в період з 01.07.2017 року і по теперішній час.

8. Ст.440 КК України – геноцид українського народу, тобто діяння, умисно вчинене з метою повного або часткового знищення української національної групи шляхом створення для групи життєвих умов, розрахованих на повне чи часткове її фізичне знищення, в такі способи:

8.1. протиправною широкомасштабною свідомою відмовою усім пацієнтам України, включаючи інвалідів, в т. ч. мені та ще трьом членам моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, доступу до переважної кількості ліків за бюджетні кошти, шляхом бездіяльності щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого не відкрили закритий цією постановою доступ до переважної кількості ліків усім в період з 16.11.2001 по 01.07.2017.

8.2. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх людей з інвалідністю в Україні – а це майже 3 млн. осіб, включаючи мене та ще трьох членів моєї родини-інвалідів, юридичного та фінансового доступу до безоплатних ліків та компенсації за неотримані ліки, у вигляді злочинної бездіяльності щодо вчинення дій та ухвалення рішень, необхідних для реалізації на практиці релевантних приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», в період з 01 січня 2006 року і по теперішній час;

8.3. ухваленням постанови КМУ від 16 березня 2017 №180 для протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків (97%), в період з 01.07.2017 року і по теперішній час.

9. Ст.127.2 КК України – катування, тобто умисне, за попередньою змовою групою осіб, з мотивів національної нетерпимості, заподіяння сильного фізичного болю та фізичного страждання людям з інвалідністю та всьому

українському народу шляхом мучення та інших психологічних насильницьких дій з метою залякування та дискримінації всього українського народу, в такі способи:

9.1. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків за бюджетні кошти, шляхом бездіяльності щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого не відкрили закритий цією постановою доступ до переважної кількості ліків усім, в період з 16.11.2001 по 01.07.2017.

9.2. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх людей з інвалідністю в Україні – а це майже 3 млн. осіб, включаючи мене та ще трьох членів моєї родини-інвалідів, юридичного та фінансового доступу до безоплатних ліків та компенсації за неотримані ліки, у вигляді злочинної бездіяльності щодо вчинення дій та ухвалення рішень, необхідних для реалізації на практиці релевантних приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», в період з 01 січня 2006 року і по теперішній час;

9.3. ухваленням постанови КМУ від 16 березня 2017 №180 для протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків (97%), в період з 01.07.2017 року і по теперішній час.

10. Ст.364.2 КК України – зловживання владою, тобто умисне, з метою одержання неправомірної вигоди для самої себе та інших юридичних осіб використання службовими особами влади всупереч інтересам служби, яке завдало істотної шкоди та спричинило тяжкі наслідки охоронюваним законом правам, свободам та інтересам усіх громадян України та державним інтересам України, в такі способи:

10.1. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків за бюджетні кошти; так само, як і доступу виробників цієї переважної більшості ліків до ринку ліків за бюджетні кошти, шляхом злочинної корупційної бездіяльності щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого не відкрили закритий цією постановою доступ до переважної кількості ліків усім, так само, як не відкрили і виробникам цієї переважної більшості ліків доступу до ринку ліків за бюджетні кошти; та надали неправомірну вигоду, у вигляді доступу до свавільно обмеженого ринку ліків за бюджетні кошти, обмеженому колу виробників обмеженого переліку ліків, переліченого в постанові КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних), в період з 16.11.2001 по 01.07.2017.

10.2. протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх людей з інвалідністю в Україні – а це майже 3 млн. осіб, включаючи мене та ще трьох членів моєї родини-інвалідів, юридичного та фінансового доступу до безоплатних ліків та компенсації за неотримані ліки, у вигляді злочинної бездіяльності щодо вчинення дій та ухвалення рішень, необхідних для реалізації на практиці релевантних приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», за період з 01 січня 2006 року і по теперішній час;

10.3. ухваленням корупційної постанови КМУ від 16 березня 2017 №180 для протиправного широкомасштабного свідомого позбавлення (відмови) усіх пацієнтів України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, юридичного та фінансового доступу до переважної кількості ліків (97%); так само, як і позбавлення виробників цієї переважної більшості ліків доступу до ринку ліків за бюджетні кошти; а також надання неправомірної вигоди, у вигляді доступу до свавільно обмеженого ринку ліків за бюджетні кошти, обмеженому колу виробників обмеженого переліку ліків, переліченого в постанові КМУ від 16 березня 2017 №180, в період з 01.07.2017 року і по теперішній час.

III. Факти

11. Постановою КМУ від 05.09.1996 №1071 «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету» (<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1071-96-p>), серед іншого, встановлено: «1. Затвердити перелік лікарських засобів вітчизняного та іноземного виробництва, які необхідно придбати закладами і установами охорони здоров'я, що повністю або частково фінансуються з державного та місцевих бюджетів (додається)». Тобто, уряд визначив перелік ліків, які мають гарантовано бути наявними в усіх бюджетних медичних закладах держави для надання адекватної медичної допомоги усім.

11.1. Постановою КМУ від 16.11.2001 №1499 «Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України» (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1499-2001-p>) серед іншого, встановлено: «1. У пункті 1 постанови Кабінету Міністрів України від 5 вересня 1996 р. №1071 (1071-96-p) "Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету" (Офіційний вісник України, 1996 р., №17, ст. 480) та у назві переліку, затвердженого цією постановою, слова "необхідно придбати закладами і установами" замінити словами "можуть закуповувати заклади і установи". Постанова підписана Прем'єр-міністром України А. Кінахом.

Як наслідок, пункт 1 постанови КМУ від 05.09.1996 №1071 «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету» набув не лише нового вигляду, а й протилежного значення: «1. Затвердити перелік лікарських засобів вітчизняного та іноземного виробництва, які можуть закуповувати заклади і установи охорони здоров'я, що повністю або частково фінансуються з державного та місцевих бюджетів (додається)». Тобто, шляхом нескладної маніпуляції словами уряд свавільно вирішив, які саме ліки можуть (мають) закуповувати бюджетні медичні заклади держави, і обмежив право цих закладів вільно закуповувати ліки виключно встановленим урядом конкретним Переліком дозволених до закупівлі ліків. На той час до Переліку було включено порядком 750 препаратів. «Легким движением руки брюки превратились... в шорты».

11.2. На той час в Україні діяла постанова КМУ від 14.04.2000 №656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/656-2000-p>). Серед іншого, ця постанова передбачала такий гарантований державою перелік ліків та предметів санітарії на одну середньостатистичну сім'ю:

Найменування товару К-сть, штук Термін служби, років

Предмети санітарії та ліки:

вата (пакування 1 кілограм)	5	1
бинт (пакування 5 сантиметрів x 10 метрів)	5	1
судинорозширювальні (валідол, валеріана в пакуванні по 10 штук)	5	1
дезінфекційні засоби (йод, зеленка) в пляшечці	2	1
боле- та жарознижуючі засоби (анальгін, аспірин в пакуванні по 10 штук)	5	1
вітамінні (пакування по 10 штук)	9	1
гірчичники (пакування по 10 штук)	1	1
дитячий крем (тюбик)	1	1
інші* (8 відсотків)		

За офіційними даними МСП України (<http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), в листопаді 2001 року вартість цього набору ліків склала 35,82 грн. на сім'ю і 12,98 грн. на одну особу (коефіцієнт сімейності 2,76); в грудні 2016 року - 219,64 грн. на сім'ю і 85,13 грн. на одну особу (коефіцієнт сімейності 2,58).

Це означає, що лише наведені вище медичні засоби враховувалися при визначенні розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії, інших мінімальних соціальних виплат, а відтак, придбання лише цих медичних засобів фінансово гарантувалося державою кожному українцю.

11.3. Оскільки медична допомога в Україні є безоплатною, вона надається за рахунок бюджетних коштів. Обмеживши спочатку обсяг прожиткового мінімуму, а відтак, усі пенсії та зарплати переліком з 8 медичних засобів першої допомоги, а через півроку обмеживши ще й право закупівлі ліків за бюджетні кошти певним так само обмеженим переліком ліків, уряд порушив право кожного і усього українського народу на медичну допомогу в частині доступу до ліків, вільно обраних пацієнтом з числа рекомендованих лікарем, а також доступу до ліків, які підходять індивідуально особі. В такий спосіб уряд порушив зразу кілька конвенційних та конституційних прав людини, гарантованих міжнародним та національним українським правом: і право на приватне життя в частині права на охорону здоров'я, і право не бути підданим катуванню в частині права на отримання адекватної медичної допомоги, включаючи право на доступ до ліків, і право на життя в частині права на належну і безпечну для життя медичну допомогу, включаючи доступ до потрібних ліків і можливість їх отримати.

11.4. Також, а) жодним законом України не передбачене існування жодного переліку ліків, дозволених до закупівлі за бюджетні кошти; б) КМУ ніколи не мав і не має законних повноважень вирішувати, які саме ліки можуть придбаватися за бюджетні кошти, а які не можуть; в) за законом, рекомендовані лікарем релевантні ліки обирає виключно пацієнт; г) КМУ не має і ніколи не мав законних повноважень встановлювати нові правові норми – це виключна компетенція Верховної Ради України. КМУ може лише виконувати встановлені законом правові норми.

11.5. Крім того, постанова є дискримінаційною і корупційною, оскільки закрила вільний доступ до ринку збуту ліків за бюджетні кошти усім постачальникам усіх інших ліків, окрім передбачених Переліком, тобто, надала

протиправну перевагу (вигоду) в доступі до ринку ліків за бюджетні кошти лише виробникам ліків, свавільно включеним до Переліку.

11.6. Ще 12 років назад Господарський суд м. Києва рішенням від 01.02.2005 у справі №22/68 визнав недійсною постанову КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету» як таку, що суперечить Конституції та законам України. Ця інформація є загальнодоступною, і оприлюднена як на сторінці самої постанови №1071 на сайті Верховної Ради України (<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1071-96-p>), так і повний текст судового рішення – за прямим посиланням, наведеним на сторінці постанови №1071: (http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/v2_68805-05);

11.7. Однак, ні судові рішення, ні його аргументи, з посиланням на норми права, не похитнули позицію чиновників з МОЗ та уряду України на кшталт «держать и не пущать!» Протягом минулих 16 років ніхто з них палець-о-палець не вдарив, аби скасувати чи в інший спосіб припинити дію протиправної постанови КМУ від 05.09.1996 №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних).

Висновок 1.

А) Зловживаючи наданими посадовими обов'язками і не маючи законних повноважень на такі дії, відповідальні посадові особи КМУ, МОЗ України, інші, надали протиправну корупційну перевагу (вигоду) в доступі до ринку ліків за бюджетні кошти обмеженому колу виробників ліків, так само, як закрили виробникам переважної більшості ліків доступ до ринку ліків за бюджетні кошти; уможливили ухвалення та реальну дію в усій державі протиправної постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних), якою, всупереч Конституції та законам України, свідомо закрили доступ до переважної кількості ліків за бюджетні кошти усім пацієнтам України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, в період з 16.11.2001 по 01.07.2017;

Б) Не виконуючи надані повноваження, відповідальні посадові особи КМУ, МОЗ України, інші, надали протиправну корупційну перевагу (вигоду) в доступі до ринку ліків за бюджетні кошти обмеженому колу виробників ліків: вчинили бездіяльність щодо приведення постанови КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 (в редакціях, починаючи з 16.11.2001 і наступних) у відповідність до Конституції, міжнародних та національних законів України, внаслідок чого корупційно не відкрили більшості виробників ліків доступу до ринку ліків за бюджетні кошти, закритий цією постановою, так само свідомо не відкрили доступу до переважної кількості ліків за бюджетні кошти усім пацієнтам України, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, в період з 16.11.2001 по 01.07.2017.

В) Протиправна з моменту її ухвалення, постанова КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 набула статусу кримінально караного діяння з 16.11.2001 року, – моменту внесення змін до неї постановою КМУ №1499 та наступними, якими закритий доступ до більшості ліків за бюджетні кошти мільйонам українців, включаючи людей з інвалідністю, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, та виробникам більшості ліків до ринку ліків за бюджетні кошти, і продовжувала бути кримінально караним діянням до втрати нею чинності 01.07.2017.

12. Відповідно до закону України від 21.03.91 №875-XII «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/875-12>, ст.38, «Інваліди першої і другої груп мають право при амбулаторному лікуванні на придбання лікарських засобів за рецептами лікарів з оплатою 50 відсотків їх вартості». Своєю чинною на виконання цього закону ухвалена постанова КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань» (<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1303-98-p>), яка продублювала вищенаведені приписи закону. За цією постановою, 50% вартості ліків сплачує влада з бюджету, а решту 50% вартості ліків інваліди мають оплачувати за власні кошти.

12.1. В той же час, ст.38-2 наведеного закону передбачила, що «У випадках, коли іншими нормативно-правовими актами передбачені норми, що підвищують встановлений цим Законом рівень соціального захисту інвалідів, застосовуються положення тих нормативно-правових актів, які визначають найбільший рівень соціального захисту інвалідів».

12.2. Саме такий інший нормативно-правовий акт ухвалений 06.10.05 – закон України №2961-IV «Про реабілітацію інвалідів в Україні» (<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2961-15>). Серед іншого, цей закон передбачив таке:

«ст.18: Інвалідам, дітям-інвалідам, які проходять реабілітацію в реабілітаційних установах державної і комунальної форм власності, надається безоплатне медичне обслуговування»,

«ст.33: Медична реабілітація включає всі види відновного лікування у стаціонарних, амбулаторних і санаторно-курортних умовах, диспансерне спостереження, профілактичні заходи, а також реконструктивну хірургію, протезування та ортезування»;

«ст.27: Грошові компенсації інвалідам, на дітей-інвалідів при реалізації індивідуальних програм реабілітації інвалідів виплачуються у випадках, коли передбачений індивідуальною програмою реабілітації інваліда і Державною типовою програмою реабілітації інвалідів засіб або послуга реабілітації, які повинні бути надані інваліду, дитині-інваліду безоплатно, не можуть бути надані чи якщо інвалід (законний представник дитини-інваліда) придбав відповідний засіб або оплатив послугу за власний рахунок»;

«ст.42.2: Щорічно при формуванні державного і місцевих бюджетів визначаються видатки на реалізацію індивідуальних програм реабілітації інвалідів, дітей-інвалідів, а також на функціонування реабілітаційних установ - для відповідних розпорядників коштів»;

«ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ:

2. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на реалізацію цього Закону;

забезпечити реалізацію статей 27-29 цього Закону шляхом поетапного фінансового забезпечення відповідних видатків».

12.3. Як бачимо, закон України «Про реабілітацію інвалідів в Україні» встановив підвищений рівень соціального захисту інвалідів в порівнянні з приписами закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», зокрема, гарантував безоплатність усіх видів медичної реабілітації у стаціонарних, амбулаторних і санаторно-курортних умовах для усіх інвалідів (дітей-інвалідів та інвалідів усіх груп – 1, 2 та 3), включаючи забезпечення безоплатними ліками під час стаціонарного та амбулаторного лікування.

12.4. Це означає, що, починаючи з 01.01.2006 року (набуття чинності законом), в Україні має діяти підвищений, в порівнянні з попереднім, захист для інвалідів усіх груп, зокрема, у вигляді безоплатного забезпечення ліками під час стаціонарного, амбулаторного та санаторно-курортного лікування, і тому відповідні приписи старого закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» (щодо забезпечення лише інвалідів 1 та 2 груп ліками з оплатою 50% їх вартості) автоматично припинили свою дію з цього ж часу, хоча чинність не втратили. Так само, автоматично «вмерли» породжені законом України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» відповідні норми постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань».

12.5. Це означає також, що виконавча влада України в особі Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності законом, тобто, не пізніше 30.06.2006 року, мала:

а) надати Верховній Раді України пропозиції (законопроекти) щодо приведення інших законів України, включаючи закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», у відповідність із законом України «Про реабілітацію інвалідів в Україні»;

б) забезпечити прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на реалізацію цього закону, в тому числі і внести, наприклад, релевантні зміни до постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань»;

в) запровадити механізм реалізації закону щодо виплат інвалідам компенсацій за неотримані послуги медичної реабілітації та

г) забезпечити фінансування внесених в законодавство змін шляхом включення потрібних видатків в закони про бюджети на 2006-2017 роки.

12.6. Але не так сталося, як гадалося. За інформацією, наданою Міністерством соціальної політики України, очевидно, що за усі роки після набуття законом України «Про реабілітацію інвалідів в Україні» ніхто у владі палець-о-палець не вдарив для уможливлення практичної реалізації вищенаведених приписів закону і ніколи не заклав жодної копійки в жодний бюджет для їх фінансування. 12 років відбувається системний саботаж виконавчою владою вимог закону та прав мільйонів українців з інвалідністю.

Висновок 2.

А) Не виконуючи надані повноваження, відповідальні посадові особи КМУ, МОЗ України, інші, свідомо вчинили бездіяльність щодо створення правового механізму для уможливлення реалізації на практиці приписів закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», приведення постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань» у

відповідність до вимог наведеного закону, внаслідок чого свідомого не відкрили (тобто, де-факто закрили) доступ до безоплатних ліків усім інвалідам України, в т. ч. мені та ще трьом членам моєї родини інвалідів; і свідомо ніколи не заклали жодної копійки в жодний бюджет для їх фінансування. В такий спосіб свідомо не наданий юридичний та фінансовий доступ до безоплатних ліків біля 3 млн. чол. в період з 01.01.2006 по даний час.

В) Постанова КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 набула статусу кримінально караного діяння з 01.01.2006 року – моменту набуття чинності закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», і продовжує бути кримінально каранним діянням до сьогодні.

13. В той же час, влада примусово оживила «трохи мертві» норми постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 щодо пільгового забезпечення ліками інвалідів 1 та 2 груп, всупереч дії нового закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», і навіть активно вносить антинародні зміни до них. Зокрема, 16 березня 2017 року Кабінет Міністрів України, очолюваний Прем'єр-міністром України Гройсманом В.Б., як колективний центральний орган державної виконавчої влади в Україні, ухвалив постанову №180 «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України»

(<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/180-2017-p>). Постанова набула чинності 01.07.17. Нею внесені зміни до окремих постанов КМУ.

13.1. Так, КМУ ухвалив: «1. Абзац другий пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від 17 серпня 1998 р. № 1303 "Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань" (Офіційний вісник України, 1998 р., № 33, ст. 1241) викласти в такій редакції: "Безоплатно і на пільгових умовах відпускаються лікарські засоби, включені до Національного переліку основних лікарських засобів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2009р. №333" (Офіційний вісник України, 2009р., №27, ст.906; 2016р., №3, ст.166) (<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/333-2009-p>)».

13.2. Водночас, менш ніж півроку назад, той самий уряд під керівництвом того самого Прем'єр-міністра Гройсмана В.Б. 11.10.16 ухвалив постанову КМУ №780 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/780-2016-p>), в складі прожиткового мінімуму затверджений мінімальний набір предметів санітарії та ліків (на одну особу), який складає:

Найменування товару	Кількість, штук	Строк придатності, років	
вата (пакування 250 грамів)	4	1	
бинт		3	1
судинорозширювальні – валідол, таблетки, 10 штук	5	1	
заспокійливі:			
валеріана, таблетки, 10 штук	1	1	
корвалмент, таблетки, 30 штук		3	1
корвалол, краплі		1	1
жарознижувальні – парацетамол, таблетки, 10 штук		3	1
знеболювальні та спазмолітичні:			
анальгін, таблетки, 10 штук	3	1	
дротаверин, таблетки, 30 штук		1	1
сорбенти – активоване вугілля, таблетки, 10 шт.	3	1	
антигістамінні – лоратадин, таблетки, 10 штук	2	1	
нестероїдні:			
ібупрофен, таблетки, 50 штук	1	1	
німесулід, таблетки, 30 штук	1	1	
очні краплі - сульфацил, 200 мг/мл	2	1	
антисептик – фурацилін, таблетки, 10 штук	2	1	
дезінфекційні засоби:			
йоддицерин, розчин, 25 мл	1	1	
брильянтовий зелений, розчин, 25 мл		1	1
лейкопластир бактерицидний, 10 шт.	3	1	

джгут

1

5

термометр медичний

1

1,5

інші (15 відсотків) (Визначається у відсотках вартості товарів певної групи).

МОЗ України не запропонувало внесення до складу прожиткового мінімуму жодної копійки витрат на медичну діагностику, придбання інших ліків, виробів медичного призначення, щорічне санаторно-курортне лікування та проїзд до медичних і санаторних закладів поза межами адміністративного пункту місця проживання людини.

Це означає, що лише наведені вище 20 медичних засобів враховуються при визначенні розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії, інших мінімальних соціальних виплат, а відтак, придбання лише цих медичних засобів фінансово гарантується державою кожному з 42 590 879 українців.

13.3. В такий спосіб уряд свідомо, навмисно і цілеспрямовано покроково штучно звужив перелік доступних за бюджетні кошти ліків з понад 13 000 найменувань офіційно зареєстрованих в Україні ліків до трохи понад 400 найменувань ліків, свавільно внесених до свавільного Національного переліку основних лікарських засобів, тобто, залишив доступ лише до 3% ліків.

Висновок 3.

А) Зловживаючи наданими посадовими обов'язками і не маючи законних повноважень на такі дії, відповідальні посадові особи КМУ, МОЗ України, інші, свідомо уможливили ухвалення та реальну дію в усій державі протиправної постанови КМУ від 16 березня 2017 р. №180, якою, всупереч Конституції та законам України, свідомо закрили доступ до переважної кількості ліків (97%) за бюджетні кошти інвалідам 1 та 2 груп України, в т. ч. трьом членам моєї родини інвалідів, в період з 01.07.2017 до сьогодні.

В) Набувши з 01.01.2006 року – моменту набуття чинності закону України «Про реабілітацію інвалідів в Україні», статусу кримінально караного діяння щодо кола осіб, на яких поширювалась дія постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. № 1303, та відсотка оплати за бюджетні кошти ліків для цих категорій осіб, з 01.07.2017 і до сьогодні вказана постанова, внаслідок внесення до неї змін постановою КМУ від 16 березня 2017 р. №180, збільшила власний статус кримінально-караного діяння, оскільки з 01.07.2017 закрила доступ інвалідам 1 та 2 груп, в т. ч. трьом членам моєї родини інвалідів, до 97% зареєстрованих в Україні ліків, свавільно залишивши доступ лише до 3% ліків, свавільно внесених до свавільного Національного переліку основних лікарських засобів. Вказана постанова КМУ продовжує бути кримінально каранним діянням до сьогодні: продовжує не надавати доступу усім до 97% ліків і до сьогодні.

14. Національний перелік основних (життєво необхідних) лікарських засобів і виробів медичного призначення народився в надрах КМУ того ж дня, якого КМУ ухвалив постанову №1499 про внесення «історичних» змін до забезпечення владою медичної допомоги українцям, - 16.11.2001, так само без жодних повноважень на такі дії, постановою №1482 «Про затвердження Національного переліку основних (життєво необхідних) лікарських засобів і виробів медичного призначення» (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1482-2001-n>). Жодним законом України не передбачене існування Національного переліку основних (життєво необхідних) лікарських засобів і виробів медичного призначення, але МОЗ акулі з КМУ свавільно вирішили: буде і він є. Кілька разів цей перелік мінвав свої редакції, мінялись і номери постанов КМУ про його затвердження, а саме: від 29 березня 2006 р. №400 (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/400-2006-n>), від 25 березня 2009 р. №333 (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2009-n>), від 16 березня 2017 р. №180 (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/180-2017-n>). В усіх редакціях, окрім останньої, вказаний Національний перелік мав відношення лише до формування цін на лікарські засоби і вироби медичного призначення, щодо яких запроваджено державне регулювання. А от 16.03.2017 КМУ – знову кардинально – змінив призначення цього Національного переліку – свідомо закрити ним доступ до 97% ліків, не внесених до цього Національного переліку, усім українцям, включаючи інвалідів 1 та 2 груп, дітей-інвалідів, в т. ч. мені та ще трьом членам моєї родини інвалідів; надав протиправну корупційну перевагу (вигоду) виробникам ліків цього свавільного Національного переліку, закрити доступ до ринку ліків за бюджетні кошти виробникам усіх інших офіційно зареєстрованих 97% ліків, не включених до цього Національного переліку. Цей масштабний злочин вчинено шляхом свідомого внесення таких змін до постанови КМУ від 25 березня 2009р. №333 "Деякі питання державного регулювання цін на лікарські засоби і вироби медичного призначення" (Офіційний вісник України, 2009 р., №27, ст.906; 2016 р., №3, ст.166):

«1) доповнити постанову пунктами 1-1 і 1-2 такого змісту:

"1-1. Лікарські засоби, що в установленому законом порядку зареєстровані в Україні та включені до Національного переліку основних лікарських засобів, затвердженого цією постановою, підлягають закупівлі закладами і установами охорони здоров'я, що повністю або частково фінансуються з державного та місцевих бюджетів.

Обсяги потреби в закупівлі лікарських засобів визначаються за видами медичної допомоги в порядку, встановленому Міністерством охорони здоров'я.

За умови задоволення в повному обсязі потреби в лікарських засобах, зареєстрованих в Україні в установленому законом порядку та включених до Національного переліку основних лікарських засобів, затвердженого цією постановою, замовники можуть закуповувати лікарські засоби, що в установленому законом порядку зареєстровані в Україні та не включені до зазначеного Національного переліку...»

14.1. А далі свідомо виклав цей самий Національний перелік основних лікарських засобів, затверджений постановою КМУ №333, в новій редакції, включивши до нього трохи більше 400 найменувань лікарських засобів – далеко не найкращих, і часто допоміжних, в той час як в Україні, станом на дату подання цієї заяви, офіційно зареєстровано відповідно до закону понад 13 000 лікарських засобів (<http://www.drz.com.ua/>). «Козирними» свідомо і доволіно названі всього 3 відсотки від усіх зареєстрованих в Україні ліків.

14.2. Таким чином, вказаною постановою №180 КМУ протиправно і свідомо:

14.2.1. Підтвердив дію лише 50%-вого забезпечення лише інвалідів 1 та 2 групи ліками за бюджетний кошт при їх амбулаторному лікуванні, в той час як з 01.01.2006 року усім інвалідам законом надане право безоплатного забезпечення такими ліками.

14.2.2. Дозволив, без повноважень на надання такого дозволу, безоплатне і пільгове забезпечення за бюджетний кошт лише ліками, включеними до Національного переліку основних лікарських засобів, заборонивши в такий спосіб забезпечення пільгових категорій за бюджетні кошти іншими понад 13 тис. зареєстрованими в Україні ліками.

14.2.3. Встановив, що закупівля за бюджетний кошт для будь-яких потреб (наприклад, для стаціонарного лікування кожного українця) здійснюється лише таких ліків, які включені до Національного переліку основних лікарських засобів, а закупівлю інших зареєстрованих ліків дозволив за залишковим принципом, в другу чергу (якщо вистачить коштів).

14.3. І це при тому, що:

14.3.1. ні Конституцією, ні жодним законом України не передбачене існування Національного переліку основних лікарських засобів – це корупційна придумка мажоритарних хабарників з МОЗ України;

14.3.2. КМУ не має і ніколи не мав законних повноважень на створення та комплектацію Національного переліку основних лікарських засобів, так само, як і викладення його в новій редакції – тут чистої води корупційне самоправство;

14.3.3. КМУ не має і ніколи не мав законних повноважень вирішувати, які саме ліки можуть придбаватися за бюджетні кошти, а які не можуть; які в першу чергу, які в другу; за законом, рекомендовані лікарем релевантні ліки обирає виключно пацієнт, а тому вибір придбання ліків – виключна компетенція медичного закладу;

14.3.4. КМУ не має і ніколи не мав законних повноважень встановлювати нові правові норми – це виключна компетенція Верховної Ради України. КМУ може лише виконувати встановлені законно правові норми;

14.3.5. постанова КМУ від 5 вересня 1996 р. №1071 «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету» (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1071-96-p>), як попередник, що встановлював аналогічний порядок закупівлі ліків за бюджетні кошти, і на заміну якій ухвалена постанова КМУ 180, визнана судом недійсною ще в 2005 році, 12 років назад, як така, що суперечить Конституції та законам України. Ця інформація є загальнодоступною, і оприлюднена на сторінці як самої постанови №1071 на сайті Верховної Ради України (<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1071-96-p>), так і повний текст судового рішення – за прямим посиланням, наведеним на сторінці постанови №1071 (http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/v2_68805-05);

14.3.6. постанова КМУ від 16 березня 2017 №180 є явно дискримінаційною, прямо суперечить ст.24 Конституції України;

14.4. постанова КМУ від 16 березня 2017 №180 прямо суперечить закону України «Про запобігання корупції», є відверто корупційною: уряд штучно закритий доступ більшості виробників ліків до ринку ліків за бюджетні кошти, свідомо надавши протиправну корупційну перевагу (вигоду) лише виробникам 3% ліків, свавільно внесених до Національного переліку основних лікарських засобів.

Висновок 4.

А) Зловживаючи наданими посадовими обов'язками і не маючи законних повноважень на такі дії, відповідальні посадові особи КМУ, МОЗ України, інші, свідомо уможливили ухвалення та реальну дію в усій державі протиправної постанови КМУ від 16 березня 2017 р. №180 про внесення змін до постанови КМУ від 25 березня 2009р. №333 "Деякі питання державного регулювання цін на лікарські засоби і вироби медичного призначення", якою, всупереч Конституції та законам України, закритий доступ до переважної кількості ліків (97%) за бюджетні кошти усім пацієнтам України, включаючи усіх інвалідів, в т. ч. мені та ще трьом членам

моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, в період з 01.07.2017 до сьогодні; так само закрили доступ до ринку ліків за бюджетні кошти більшості виробників ліків, надавши протиправну корупційну перевагу (вигоду) лише виробникам 3% ліків, свавільно внесених до свавільного Національного переліку основних лікарських засобів, в період з 01.07.2017 до сьогодні.

Б) Протиправна з моменту її ухвалення, постанова КМУ від 25 березня 2009р. №333 набула статусу кримінально караного діяння з 01.07.2017 року, – моменту внесення змін до неї постановою КМУ №180, якою, всупереч Конституції та законам України, свідомо закритий доступ до переважної кількості ліків (97%) за бюджетні кошти мільйонам українців, включаючи людей з інвалідністю, в т. ч. мені та ще трьом членам моєї родини інвалідів, та надана протиправна корупційна перевага (вигода) доступу до ринку ліків за бюджетні кошти лише виробникам 3% ліків, свавільно внесених до свавільного Національного переліку основних лікарських засобів. Ця постанова продовжує бути кримінально каранним діянням до сьогодні, оскільки до сьогодні закриває доступ усім до 97% ліків, а виробникам цих ліків – до ринку ліків за бюджетні кошти.

15. Я, Щербата А.В., є дитиною-інвалідом з 12.06.14. Мені нарахована і з 23.06.14 виплачується в даний час соціальна допомога як дитині-інваліду в розмірі 918,40 грн./міс.

15.1. За офіційними даними МСП України (<http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), фактичний прожитковий мінімум (далі – ФПМ) для дітей віком від 6 до 18 років на одну особу в травні 2017 року склав 3 410,27 грн. Це означає, що мій дохід, який є основним джерелом існування, сягає лише 26% ФПМ, і його вистачає лише на 8 днів життя в місяці. Фактична середня по Україні вартість мінімального набору предметів санітарії та ліків, в складі прожиткового мінімуму, на одну особу в травні 2017 року склала 45,25 грн. Мені на ці витрати, відповідно, профінансовано владою 29,99 грн. Водночас, релевантне лікування важкохворих людей, включаючи таких інвалідів, як я, потребує щомісячних реальних витрат лише на ліки в розмірах від кількох сотень до кількох тисяч і більше гривень.

15.2. Такими неодноразовими «лєгкими движениями руки» Уряд України кумулятивно практично повністю свідомо позбавив весь український народ, включаючи людей з інвалідністю та мене і ще трьох членів моєї родини інвалідів, фінансового доступу до 97% найменувань ліків – до права на охорону здоров'я.

16. І в цей же час, за даними відкритих джерел, топ-чиновники державних структур України виплачують собі шалені суми у формі офіційної зарплатні за рахунок народних коштів. Зокрема,

16.1. Восени 2016 року Прем'єр-міністр України Гройсман В.Б. встановив особисто собі та усім членам Кабінету-Міністрів України щомісячну зарплату в сумі 100 000 грн. При цьому він ще й заплатив собі та колегам таку зарплату заднім числом за сім місяців, що заборонено законом, завдавши в такий спосіб збитки бюджету в десятки мільйонів гривень. А за публічною заявою народного депутата України Вадима Рабіновича газеті «Факты и комментарии» 03.02.17 (<http://fakty.ua/229838-vadim-rabinovich-lyudi-bedneyut-a-ministry-vypisyvayut-sebe-premii>): «Самое страшное, что делает правительство, — это освобождает страну от пенсионеров и малоимущих. Потому что они ему не нужны, ему нужно расчистить это пространство. И, чтоб вы знали, когда каждый человек наскребает копейки на платежи за коммунальные услуги, в прошлом месяце правительство выписало себе 224 тысячи гривен премии — премьер и его замы. Вдумайтесь в этот цинизм! Что я могу сказать? Я не хочу переходить на личности, но их надо гнать. И чем быстрее, тем лучше», — заявил Вадим Рабинович. Я не обирала цього народного обранця, але висловлену ним позицію повністю поділяю.

16.2. Зарплати голів НАК «Нафтогаз України» та ПАТ «Укргазвидобування» сягають 3 000 000 грн./міс. і більше.

16.3. Генеральний директор «Укрпошти» отримує 750 000 грн./міс.

16.4. Судді Верховного Суду України, з подачі КМУ, поклали зарплату в 300 000 – 400 000 грн./міс.

16.5. Голова Нацбанку України заробляє 200 000 грн./міс.

16.6. За публічною заявою Прем'єр-Міністра України Гройсмана В.Б. в Верховній Раді України 07.03.17, «85% пенсіонерів України отримують пенсію на рівні мінімальної». Це означає, що понад 11 млн. українських пенсіонерів, включаючи інвалідів, отримують пенсію, яка не досягає і половини фактичного прожиткового мінімуму, тобто, отримують від влади фінансове забезпечення власних витрат на харчування менше ніж на півмісяця, а на медичну допомогу – трохи більше 20 грн. на місяць. Водночас, за даними Інституту демографії та соціальних досліджень, національний дохід в розрахунку на одного українця за 25 років – з 1990 по 2015 рік, зменшився на 31,9%. Також, один з найбільших швейцарських фінансових конгломератів Credit Suisse підрахував, що добробут українців з середини 2015 року до середини 2016 знизився на 19%; Україна разом з Росією (мінус 15%) і Аргентиною (мінус 27%) увійшли в трійку світового антирейтингу по зростанню добробуту домогосподарств – достаток жителів цих трьох країн, в процентному значенні, знизився найбільше. За даними ООН, 60% жителів України, тобто, майже 30 млн. чол., живуть за межею бідності, тобто, нижче межі

фактичного прожиткового мінімуму. А якщо врахувати, що в прожитковий мінімум КМУ протиправно не включені витрати на медичну допомогу та на житло, то за межею бідності в Україні живуть понад 90-95% її жителів – понад 40 млн. чол.

Наведені факти свідчать про свідомий несправедливий та непропорційний дискримінаційний, тобто, неконституційний розподіл державою Україною суспільних фондів, що є системним порушенням базових принципів прав людини.

17. Оскільки принцип верховенства права в Україні ніколи не діяв і не діє в даний час – влада на нього просто чхає і плює, – не закони, а постанови КМУ «правлять бал» в Україні і беззаперечно виконуються усіма чиновниками, в той час як це прямо порушує права людини. Це ж стосується і законів України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» та «Про реабілітацію інвалідів в Україні», і постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань». Всупереч принципам права прав людини та приписам законів України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про реабілітацію інвалідів в Україні», постанови КМУ від 17 серпня 1998 р. №1303 «Про впорядкування безоплатного та пільгового відпуску лікарських засобів за рецептами лікарів у разі амбулаторного лікування окремих груп населення та за певними категоріями захворювань», ніхто ніколи не роз'яснював мені наявність у мене права на безоплатне забезпечення ліками при амбулаторному лікуванні. В Україні відсутнє законодавство та практика надання інформаційного доступу особі до її прав людини. Доступ до безоплатних УСІХ ліків, як це передбачено законом України «Про реабілітацію інвалідів в Україні» і мало бути запроваджено з 01.01.2006 року, мені не надавався ніколи, а відтак, я ніколи не мала вільного вибору ліків для призначеного лікарем лікування.

17.1. Так само, чиновники від медицини беззаперечно виконують злочинну постанову КМУ 180 від 16.03.2017 з 01.07.2017 до сьогодні.

З числа лікарських засобів, включених до Національного переліку основних лікарських засобів, мені особисто підходить менше 10 найменувань; усі інші, хоча й підібрані та призначені лікарями, я тепер маю придбавати за повну вартість.

Протягом понад року я страждаю сильними головними болями невстановленої етіології. Проведена діагностика так і не встановила причину болю, що унеможливило лікування власне захворювання. Весь цей час я приймаю, за призначенням лікаря, виключно симптоматичне лікування – знеболювальні. Жодний із внесених до Національного переліку основних лікарських засобів релевантних знеболювальних виявився неефективним, оскільки не знеболював мене. Методом «проб и ошибок» лікарі підібрали мені єдиний препарат, що на цьому етапі дає тимчасовий результат – спазмалгон.

10.07.17 я викликала сімейного лікаря з моєї дільничної лікарні Центр первинної медико-санітарної допомоги №2 м. Вінниця (далі – ЦПМСД №2), для надання мені медичної допомоги на дому. Лікар Кулікова І.В. призначила і виписала спазмалгон. Раніше його неодноразово виписували мені за пільговими рецептами безоплатно, але на цей раз головний лікар ЦПМСД №2 Кривов'яз Т.М. та зав. амбулаторією Якубич С.Г. заборонили виписку ліків за бюджетний кошт, оскільки вони не передбачені постановою КМУ 180, і наказали лікарю виписувати призначені препарати за повну вартість.

17.2. Коли я звернулася до єдиної в місті аптеки, яка обслуговує ЦПМСД №2, то мені повідомили, що за призначені ліки потрібно заплатити 136,8 грн.

17.3. Так само, членам моєї родини інвалідів за кілька днів липня 2017 року виписані рецепти на призначені лікарем ліки за повну вартість: мамі Щербатій Н.М., інваліду 2 групи – на суму 1 102,6 грн., дідусю Щербатому М.Ф., інваліду 1А групи – на суму 2 957,3 грн., бабусі Щербатій Г.С., інваліду 1А групи – на суму 1374,85 грн.

17.4. Наша родина – це чотири інваліди: моя мама, Щербата Наталя Михайлівна, 1959 р.н., – інвалід 2 групи, бабуся Щербата Галина Сергіївна, 1938 р.н., з дідусем Щербатим Михайлом Федоровичем, 1930 р.н., – обом лежачі інваліди 1А групи, і я, Щербата Анастасія Віталіївна, 2000 р.н., – дитина-інвалід. Усі ми знаходимося на повному державному фінансуванні – отримуємо пенсії та соціальну допомогу (на мене). Всупереч понад 116 років трудового стажу на трьох дорослих (бабуся Щербата Г.С. має 36 р. 5 міс. 24 дні стажу, дідусь Щербатий М.Ф. – 51 рік 4 міс. 5 днів, мама Щербата Н.М. – 28 р. 4 міс. 11 днів), усі ми отримуємо мізерні виплати, яких, за офіційними розрахунками МСП України, не вистачає навіть на харчування.

17.5. Ні я, ні вся моя родина не можемо фінансово дозволити собі придбання ліків, виписаних лікарем – ми не маємо фінансового доступу до них. Тому ми не придбали жодних ліків, і усі ми залишились без лікування. Я не маю чим зняти дикі головні болі, і постійно тривало страждаю від них.

17.6. Неотримання необхідного лікування завдала і продовжує завдавати мені та членам моєї родини *страждання* та непоправну шкоду для здоров'я, а також є загрозою життя. Дії чиновників, що свідомо спричинили наведене, підпадають під ознаки кількох національних та міжнародних злочинів. Зокрема,

тривала чи масштабна свідома відмова в доступі до ліків та медичної допомоги вважається катуванням та винищенням людей, і підпадає під кваліфікацію злочинів проти людяності, передбачених ст.7 Римського статуту міжнародного кримінального суду (МКС), підписаного Україною 20.01.2000р. Ця стаття діє на території України з 2013 року, і передбачає позбавлення волі винних осіб до 30 років або пожиттєво, з відшкодуванням завданої шкоди власними статками.

17.7. Лише неповна майнова шкода, завдана мені лише за період кілька днів липня 2017 року випискою всього одного препарату (раніше завдана ще не обрахована) склала 136,8 грн. Відповідно, в масштабах усієї держави за весь період злочинної діяльності обвинувачених осіб ця шкода усім потерпілим сягає сотні мільярдів гривень.

18. Відповідно до прецедентної практики Європейського Суду з прав людини, що є ДЖЕРЕЛОМ ПРАВА для України, зокрема, у справі «Скордіно та інші проти Італії» (№1) («Scordino and others v. Italy» (№1)), скарга №36813/97, Велика Палата ЕСПЛ в рішенні від 29.03.2006 року (<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-72925>), оцінюючи розмір присудженої заявникам національними судами моральної шкоди, серед іншого, вказала на таке:

18.1. «213. Even if the method of calculation provided for in domestic law does not correspond exactly to the criteria established by the Court, an analysis of the case-law should enable the courts of appeal to award sums that are not unreasonable in comparison with the awards made by the Court in similar cases».

18.2. Офіційного перекладу українською цього рішення Суду немає. Але враховуючи, що зазвичай українські чиновники не «петрають» англійською, наводиться відповідний витяг з наявного офіційного перекладу вказаного рішення Суду Російською Федерацією (<http://docs.pravo.ru/document/view/19382234/17527490/>) російською як загальнозрозумілою усім українцям мовою, а саме:

18.3. «213. Даже если метод произведения расчетов, предусмотренный во внутригосударственном законодательстве, точно не соответствует установленным Европейским судом критериям, то анализ прецедентной практики Европейского суда должен предоставлять апелляционным судам возможность назначать суммы компенсаций, которые не являются необоснованными по сравнению с компенсациями, присуждаемыми Европейским судом в аналогичных случаях».

18.4. Це означає, що в усіх випадках порушень прав людини на національному рівні реальна моральна шкода (в тому числі і при вирішенні питань про притягнення до кримінальної відповідальності винних посадових осіб) обраховується в розмірах, застосовуваних в рішеннях Європейського Суду з прав людини проти держави (в даному випадку – проти держави Україна). А це – тисячі і десятки тисяч євро, в гривневому еквіваленті, за КОЖНИЙ факт порушення.

18.5. З урахуванням усіх фактів та тривалості усіх наведених тут свідомих злочинних діянь усіх винних посадових осіб, з урахуванням моїх особистих обставин та загрозливої важливості для мого життя та здоров'я скоєних злочинів, з урахуванням наявної практики Європейського Суду з прав людини проти держави Україна, я оцінюю сукупну моральну шкоду від усіх наведених вище злочинів в 1 000 000 грн.

Заключний висновок:

Наведені в цьому документі факти та їх докази свідчать про свідомі системні широкомасштабні довготривалі злочини, міжнародні та національні, що є складовою частиною політики уряду України, скоєні та скоювані в даний час конкретними відповідальними посадовими особами українського уряду проти всього українського народу та людей з інвалідністю зокрема, включаючи інвалідів, в т. ч. мене та ще трьох членів моєї родини інвалідів, які мають право на ліки за бюджетний кошт як в стаціонарних, так і в амбулаторних умовах, що складають щонайменше три епізоди, які кваліфікуються щонайменше як ст.ст.7 b), 7 e) Римського статуту, ст.440 КК України, ст.127.2 КК України, ст.364.2 КК України.

IV. Звернення

Пане Генеральний прокуроре! Ви публічно повідомляли про наявність тісної співпраці ГПУ з офісом прокурора МКС у розслідуванні скоєних в Україні міжнародних злочинів, підсудних МКС. Враховуючи такий безцінний досвід, я закликаю Вас та усю ГПУ оперативнo та повноаспектно розслідувати усі наведені в цьому документі міжнародні та національні злочини та назвати злочинців поіменно і передати їх суду.

V. ВИМОГИ

19. Прошу:

19.1. прийняти та зареєструвати цю заяву про злочини;

19.2. невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання цієї заяви про вчинене кримінальне правопорушення внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань;

19.3. негайно розпочати та провести досудове розслідування у формі досудового слідства у встановлений законом 2-місячний строк;

- 19.4. встановити поіменно та повідомити мені усіх відповідальних за наведені тут злочини винних посадових осіб;
 - 19.5. враховуючи тяжкість вчинених злочинів, вирішити в установленому законом порядку питання про взяття під варту (арешт) усіх обвинувачених;
 - 19.6. враховуючи масштабні розміри шкоди, завдані злочинами, з метою збереження джерел відшкодування шкоди в майбутньому, вирішити в установленому законом порядку питання про арешт усього майна усіх обвинувачених;
 - 19.7. надати мені матеріали досудового розслідування до його завершення для ознайомлення та отримання їх копій;
 - 19.8. повідомити мені реквізити кримінальної справи (номер, дату, тощо) та уможливити подання мною цивільного позову під час досудового слідства;
 - 19.9. надіслати мені належно засвідчені копії усіх процесуальних рішень, що прийматимуться у справі. Запитані документи в оригіналах чи в паперових та цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів), належно засвідчених відповідно до приписів ст.1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 серпня 1983 року №9779-Х „Про порядок видачі та засвідчення підприємствами, установами, організаціями копій документів, що стосуються прав громадян” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1983, №32, ст.492), який діє в Україні відповідно до ст.3 Закону України „Про правонаступництво України”, пунктів 5.26, 5.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації “Вимоги до оформлювання документів” (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55), прошу надати мені на мою домашню адресу та, додатково, в цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів) на електронну адресу ashcherbata00@gmail.com
- Додатки (в копіях): 4 довідки МСЕК про мою та членів родини інвалідність, свідоцтво про моє народження. Усі інші наявні докази надані в тексті цієї заяви як інтернет-посилання на офіційне оприлюднення злочинних рішень. Інші наявні докази будуть надані на першу ж вимогу на вказану ГПУ електронну адресу.
- 21.07.17

Підпис: А.В. Щербата

Від імені неповнолітньої дитини Щербатої А.В. (ст.154.2 СК України) мати

Підпис: Н.М. Щербата»

(кінець цитати).

2. 24.07.17 з електронної адреси ГПУ public@gr.gov.ua надійшов АНОНІМНИЙ лист – не на бланку ГПУ, без вихідної реєстрації, без зазначення його автора, без прізвища, імені, по батькові та посади особи, відповідальної за розгляд запиту; без дати; без мотивованої підстави відмови; без роз'яснення порядку оскарження відмови; без підпису – такого змісту: «Доброго дня! Зазначена електронна адреса [gru request email] створена для подання запитів на публічну інформацію відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації». Електронні звернення до Генеральної прокуратури України надсилаються шляхом заповнення електронної форми, яка зазначена на офіційному веб-сайті Генеральної прокуратури України у вкладці «телефони «гарячої лінії» та електронна поштова адреса для звернень громадян». На городі бузина, а в Києві дядько. Лист не відповідає жодній з вимог до відповіді на запит, встановленій приписами ст.22.4 Закону України «Про доступ до публічної інформації», а тому відповіддю як такою не є.
 3. Відповідь та запитана інформація не надані мені до сьогодні. Обидва порушення є тривалими, розпочались 31.07.17, тривають по даний час і продовжують тривати надалі.
 4. Запит та вся переписка за ним оприлюднені на сайті Доступ до правди за посиланням https://dostup.pravda.com.ua/request/417dp17shchodo_zaiavi_zlochln5k1.
- III. Вимоги
- Відповідно до приписів ст.ст.16, 17 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», законів України «Про звернення громадян», «Про доступ до публічної інформації», «Про запобігання корупції», ст.255.1.8.1) КУпАП, прошу Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (далі – Уповноважений):
5. Відкрити, за цією скаргою, провадження у справі про порушення прав і свобод людини і громадянина.
 6. Провести перевірку наведених тут фактів та встановити усіх відповідальних винних в наведених порушеннях посадових осіб ГПУ.

7. негайно скласти щонайменше два адміністративних протоколи про вчинення невідомими мені посадовими особами ГПУ щонайменше двох фактів адміністративних правопорушень, передбачених:

7.1. ст.212-3.2 КУпАП, – (2) ненадання відповіді на запит;

7.2. ст.212-3.2 КУпАП, – (2) ненадання інформації на запит.

Якщо виявлені порушення є вчиненими повторно протягом року, з числа будь-яких з порушень, передбачених частинами першою - сьомою ст.212-3 КУпАП, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, прошу скласти відповідні протоколи про порушення ст.212-3.8 КУпАП.

8. Внести дані про мене як потерпілого та свідка до складених протоколів про вчинення вказаних адміністративних правопорушень.

9. Внести до протоколів про вчинення адміністративних правопорушень дані про докази у вигляді 1) мого запиту від 21.07.17 «417дп17Щодо_заяви_злочин5к17_21.07.17», 2) анонімного листа, що надійшов щ адреси ГПУ 24.07.17; та 3) моїх пояснень як потерпілого та свідка.

10. Подати уповноваженому суду усі зібрані релевантні матеріали про вчинення щонайменше двох адміністративних правопорушень, передбачених ст. 212-3.2 (8), для їх розгляду в порядку ст.221 КУпАП на предмет притягнення невідомих мені, але встановлених Уповноваженим в ході перевірки винних посадових осіб ГПУ до адміністративної відповідальності, передбаченої законом.

11. Направити ГПУ подання як акт реагування Уповноваженого, яким завимагати:

11.1. вжиття заходів до припинення існуючої системної протиправної діяльності в ГПУ з обмежень прав людини на доступ до публічної інформації;

11.2. негайного надання мені усієї ненаданої публічної інформації, запитаної мною в листі від 22.07.17 «417дп17_Щодо_заяви_злочин5к17_21.07.17»;

11.3. негайного припинення протиправного обмеження доступу до запитаної публічної інформації, оскільки це прямо заборонено ст.6 закону України «Про доступ до публічної інформації».

12. За наслідками перевірки цієї скарги звернутися до суду від мого імені з позовом про поновлення моїх встановлених перевіркою порушених прав, а також через свого представника взяти участь в судовому процесі. Через інвалідність та стан здоров'я, ненадання мені публічного адвоката, про що я раніше неодноразово повідомляла Уповноваженого та про що надавала докази, складний сімейний стан –бабусі і дідусь – лежачі інваліди 1А групи, мама – інвалід 2 групи, я – дитина-інвалід, – я не можу цього зробити самостійно.

13. Вжити, в межах наданих повноважень, усіх інших релевантних заходів до відновлення моїх порушуваних ГПУ прав людини, викладених в цій скарзі.

14. Повідомити мені вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати його належну електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації Уповноваженим.

15. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки цього звернення шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

16. Відповідно до ст.17.1 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України "Про звернення громадян". Це означає, що, серед іншого, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини зобов'язаний вирішувати усі без винятку звернення громадян в строк, передбачений ст.20 закону України "Про звернення громадян" – один місяць. Відповідно до 20.2,3 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку».

Оскільки порушення з боку ГПУ є систематичними і продовжують тривати в даний час і надалі, вчинені проти людини вразливої категорії – дитини-інваліда, не вимагають затрат часу Уповноваженого на переписку, у зв'язку з зavelикою тривалістю розгляду мого запиту та ненадання мені запитаної інформації, прошу розглянути та вирішити цю скаргу у скорочений строк – протягом п'яти робочих днів. Оскільки я є дитиною-інвалідом і маю встановлені законодавством пільги, прошу розглянути цю скаргу у першочерговому порядку.

17. Відповідно до ст.ст.8, 10 Європейської Конвенції про захист прав людини, ст.34.2 Конституції України, законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про захист персональних даних», прошу надати мені мої персональні дані та інформацію, необхідну мені для реалізації моїх прав людини, публічну інформацію, ЩО Є ПРЕДМЕТОМ СУСПІЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ, необхідну мені для виявлення порушень прав людини, зловживання владою, ризиків для здоров'я людей, і яку я маю

намір оприлюднити для суспільства, зокрема, публічну інформацію про себе, яка частково є також моїми персональними даними, а саме:

17.1. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього листа.

17.2. Належну факсимільну електронну копію (фотокопію з оригіналу) цього листа З РЕКВІЗИТАМИ ЙОГО ВХІДНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ.

17.3. Належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей, протоколів про адміністративні правопорушення та усіх інших релевантних документів.

17.4. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.

17.5. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

17.6. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

18. Цим листом я інформую Уповноваженого про вчинення невідомими мені, але встановленими Уповноваженим в ході перевірки винними посадовими особами ГПУ щонайменше двох правопорушень, пов'язаних з корупцією – 1) де-факто відмови мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про доступ до публічної інформації»; 2) ненадання мені (надання не в повному обсязі) інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про доступ до публічної інформації», тобто порушень, заборонених законом України «Про запобігання корупції», які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

Роз'яснюю, що, відповідно до 5.6,7 закону України «Про звернення громадян», «Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення). У зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги. Письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. В електронному зверненні також має бути зазначено електронну поштову адресу, на яку заявнику може бути надіслано відповідь, або відомості про інші засоби зв'язку з ним. Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається».

Принадно роз'яснюю Вам, що, відповідно до ст. 3 закону України «ПРО СВОБОДУ ПЕРЕСУВАННЯ ТА ВІЛЬНИЙ ВИБІР МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ», «...місце проживання - житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає...». Місцем мого проживання є житло в м. Вінниці. Законом України «Про звернення громадян» надання заявниками адреси місця проживання не вимагається. Разом з тим, усі мої актуальні персональні дані про мою інвалідність, склад сім'ї тощо, включно моя адреса, та документи на їх підтвердження, надані мною раніше Уповноваженому з моїми зверненнями і наявні в нього. Зокрема, на мою спільну з матір'ю актуальну адресу матері надісланий лист секретаріату Уповноваженого, зареєстрований за вихідним №2/7-ЦД279228.16-1/02-148 від 08 лютого 2017 року.

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.2.2 закону України «Про доступ до публічної інформації», вказаний закон «...не поширюється... на ВІДНОСИНИ у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом», тобто, на стосунки суб'єктів звернень – заявників та скаргників, з одного боку, і юридичних осіб-адресатів звернень та їх посадових осіб, протягом часу процедури звернення та з приводу цієї процедури. Це обмеження не поширюється на будь-які інші, крім ВІДНОСИН, аспекти звернень, в тому числі і на ДОКУМЕНТАЦІЮ звернень. Навпаки, всі ДОКУМЕНТИ звернень, що містять відображену та задокументовану будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформацію, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків з прийняття та розгляду звернень, передбачених чинним законодавством, за приписами ст.1 закону України «Про доступ до публічної інформації», є ПУБЛІЧНОЮ інформацією, а тому на усі документи щодо усіх звернень громадян поширюються усі релевантні правила закону України «Про доступ до публічної інформації».

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.7 закону України «Про інформацію», «2. Ніхто не може обмежувати права особи у виборі ФОРМ І ДЖЕРЕЛ одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом».

Роз'яснюю, що в стосунках щодо доступу до своїх чи чужих персональних даних Закон України «Про доступ до публічної інформації» має перевагу і діє та застосовується як спеціальний пізніше ухвалений закон стосовно раніше ухваленого більш загального тематичного закону «Про захист персональних даних» (підстава: ст.ст.16.1, ст.16.6 закону «Про захист персональних даних», п.2 Розділу VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону «Про доступ до публічної інформації»).

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.19 закону України «Про звернення громадян», «ст.19: Органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані: ...письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги...» Це означає, що одна відповідь надається на ОДНЕ звернення. Чинним законодавством України не передбачене право об'єднувати в одному документі кілька відповідей на кілька звернень. Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади..., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що колективна відповідь на кілька звернень суперечить ст.19.2 Конституції України, отже, є протиправною, а тому взагалі не вважається відповіддю на жодне із звернень, про які в ній ідеться. Це означає, що надання такої відповіді тягне персональну відповідальність винних посадових осіб, в тому числі і адміністративну, як при відсутності відповіді.

Я не даю згоди на будь-яке об'єднання відповідей на різні звернення.

Я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Відповідь та запитану інформацію в оригіналах чи в цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів), належно засвідчених відповідно до приписів ст.1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 серпня 1983 року №9779-Х „Про порядок видачі та засвідчення підприємствами, установами, організаціями копій документів, що стосуються прав громадян” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1983, №32, ст.492), який діє в Україні відповідно до ст.3 Закону України „Про правонаступництво України”, пунктів 5.26, 5.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації “Вимоги до оформлювання документів” (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55), прошу надати мені в установленій законом строк на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист. Я не даю згоди на використання будь-яких інших моїх контактних даних для мети переписки за цим листом.

Усі інші докази надані раніше і наявні в Уповноваженого та частково оприлюднені на сайті Доступ до правди (лінки надані в тексті вище). Однак, при наявності потреби, ці раніше надані докази, як і всі інші наявні докази будуть надані електронною поштою додатково на першу ж вимогу.

21.09.17

Підпис: А.В. Щербата

Від імені неповнолітньої дитини Щербатої А.В. (ст.154.2 СК України) мати

Підпис: Н.М. Щербата

З повагою,

Щербата Анастасія Віталіївна

Прошу надати відповідь у визначений законом термін електронною поштою.

Це повідомлення було надіслане через сайт "Доступ до Правди", призначення якого - надання можливості громадянам надсилати запити про публічну інформацію з подальшою публікацією цих запитів та відповідей на них